Formandsberetning 2026

Kære venner af Israelsmissionen.

Jeg behøver vist ikke at minde nogen om, at vi oplever en verden i opbrud i disse år. Det påvirker naturligvis også en lille missionsorganisation som vores – ikke mindst i lyset af situationen i og omkring Israel siden d. 7. oktober 2023. En stor del af vores arbejde har i mange år helt naturligt været baseret på en stærk tilstedeværelse i Israel. Det håber vi at kunne bygge op igen, så snart muligheden åbner sig.

Situationen i Israel har også på andre måder berørt os. Vi oplever, at det at have "Israel" i vores navn, betyder, at der er nogle, der opfatter os som repræsentanter for eller støtter af Israel – både negativt og positivt. Forrige år var der nogle, der skrev: "Free Palestine" hen over vores skilt ude ved vejen. I sommers var der en iransk kvinde, der afleverede blomster på kontoret efter Irans bombning af Israel i kølvandet på USA's angreb på et atomanlæg i Iran…

Og, ja, vi støtter naturligvis staten Israels ret til at eksistere, men ikke nødvendigvis den til enhver tid siddende regering endsige de politiske og militære valg, der måtte foretages af samme. Vi er en mission *til* Israel (og klart nok ikke *Israels* mission i Danmark).

Navnet "Israelsmissionen" henviser i øvrigt slet ikke til *staten* Israel. Det går tilbage til en tid, hvor staten Israel endnu ikke eksisterede. Israelsmissionens vision var og er, at nå *jøder, hvor de end måtte befinde sig*, med evangeliet om Jesus Messias. Sådan har Israelsmissionen også gennem sin lange historie – udover Israel – været engageret i bl.a. København, Frankrig, Polen/Ukraine og USA.

Valget af "*Israels*missionen" tilbage i 1885, gik på Israels *folk*, og skyldes uden tvivl Rom 9-11, hvor Paulus giver udtryk for sin smerte over, at det jødiske folk i stor stil havde afvist Jesus. Navnet er hentet direkte ud af Paulus' vision om "Israels frelse", og hans spørgsmål til både sin egen samtid og til os, der lytter med i dag: "Men … hvordan skal de høre uden at nogen prædiker?" (Rom 10,14). Det er dette kald, der er Israelsmissionens afsæt, udgangspunkt og eksistensgrundlag. Og det vil vi stadig af hjertet kalde til samling for – både i og uden for staten Israel.

Her fornemmer vi så alligevel et stemningsskifte i disse år i vores naturlige bagland, hvor der er nogle, der finder det svært at engagere sig i Israelsmissionen, enten fordi de selv har mistet sympati for Israel over de seneste år – eller fordi mennesker omkring dem har. Det er dybt ærgerligt.

Vi er jo ikke "Israelsmission", fordi vi er begejstrede for staten Israel, eller fordi vi synes, at jøderne nødvendigvis er mere sympatiske end andre folkeslag. Vi er Israelsmission, fordi jøderne har brug for evangeliet og Guds kærlighed i Jesus Messias – uanset, om de sådan kollektivt måtte opfattes som sympatiske eller ej!

Og her tænker jeg, at det er relevant igen at minde om, at vi i år fejrer 1200-års jubilæet for Ansgars hedningemission til Danmark. Han rejste ikke op til de vilde horder nord for Ejderen, fordi vi var sympatiske. Langtfra. Han var indstillet på, at det kunne koste ham livet! Han rejste ud, alene fordi vi havde brug for evangeliet. Og tak for det!

Noget andet er så, at man helt naturligt kommer til at holde af de mennesker og det land, man engagerer sig i. Men mission bygger ikke på modtagerens sympati eller mangel på samme. Ligesom Guds mission til *os* mennesker i det hele taget ikke byggede på *vores* sympatiske væsen: Gud viste sin kærlighed til os ved at Jesus gik i døden for os, *mens* vi endnu var fjender af Gud. Og så hverken kan eller må vi lade mission være baseret på, hvor meget vi måtte være begejstrede for det ene eller hint folkeslag eller deres lederes politiske valg.

Den kritiske situation omkring Israel har så også – på en positiv note – givet nogle af os anledning til at komme lidt mere rundt i landet med Israel på dagsordenen. Der har været en stigende interesse for at høre om baggrunden for konflikten i Israel/Palæstina og drøfte Israelssyn, ligesom der også har været interesse for at forholde sig til den bølge af antisemitisme, der er fulgt i kølvandet på konflikten i Mellemøsten. Det stiller vi naturligvis gerne op til og håber at plante Israelsmissionens sag i samme ombæring.

Det er helt generelt ikke blevet lettere at være missionsorganisation de senere år. Vi forsøger derfor at tænke nyt på forskellig vis, og i år har vi så valgt at holde årsmøde i samarbejde med en række andre organisationer, der er involveret i mission. Der er blevet sat et spændende program sammen under overskriften: "Udsyn". Det glæder vi os meget over og er spændt på, om det viser sig at være noget, vi skal gøre igen i en eller anden form. Skulle folk ikke have meldt sig til, men gerne vil blive til Udsyn, så kan man blot betale konferencegebyret i indgangen efter generalforsamlingen.

Vi befinder os i en udfordrende tid, men vi står ikke på nogen måde stille og her kommer nogle af de ting, der har beskæftiget os det seneste år:

Israel

Det siger sig selv, at **Den Danske Kirke i Jerusalem** har været udfordret af krigene i regionen. Da vi igen kunne få forsikring, sendte vi Anna-Marie & Hans Jørgen Hansen af sted efter påske 2025. Vi har virkelig været velsignet med lige præcis de to i en så vanskelig tid. De har mildest talt fået svære arbejdsbetingelser, og mange havde nok kastet håndklædet i ringen, men de har gjort en fortrinlig indsats med det, der kunne lade sig gøre; nemlig at være opsøgende for at bygge relationer til lokale jøder ved at åbne deres hjem for naboerne og deltage i frivillighedsprojekter med at hjælpe med at høste forskellige afgrøder. De har netværket med andre kristne organisationer og udsendte, og ikke mindst med de andre lutherske kirker i Redeemer Church, hvor de har afviklet danske gudstjenester, når det har givet mening at kalde sammen.

Det er nu 2½ år siden, at almindelige rejsende stoppede med at tage til Israel, og hvornår får vi mon en mere stabil situation? Hvornår vil Israelsmissionens Unge igen kunne sende missionspiloter til Israel? Vi ved det ikke, men det er klart, at disse år også har givet anledning til, at landsstyret har overvejet, hvordan engagementet i Israel skal se ud på den længere bane. Det vil vi prøver at komme nærmere i løbet af 2026.

Vi vil gerne takke Anna-Marie & Hans Jørgen for tålmodighed ud over det forventelige i en frustrerende tid med konstant ændrede planer og uvis fremtid. De har ikke været heldige med vilkårene, men vi har i den grad været heldige med dem.

Caspari Center ligger næsten i dvale. Sabbatskoleseminarerne kører fortsat og man har 3 gange om året i gennemsnit 100 deltagere til disse kurser, som på den måde bliver udrustet til at nå ud til de ca. 4.000 børn i landets sabbatsskoler. "Discovering Jesus in His Jewish Context" er et kursus, som Caspari afvikler hvert forår i samarbejde med Jerusalem Seminary, men det er som så meget andet aflyst pga. krigen.

I Israelsmissionen vurderer vi, at der nok er andre, der vil kunne tage over på de engagementer, som Caspari har haft indadtil i den messianske bevægelse i Israel. Det kræver så en god overdragelse. Vi har dog en interesse i, at der fortsat arbejdes akademisk med
- kristendommens jødiske rødder,
- kirkens relation til det jødiske folk op igennem historien,
- missiologi i relation til jøder,
- samt messiansk-jødisk ekklesiologi og teologi.

Folk som Oskar Skarsaune, Reidar Hvalvik, Kai Kjær-Hansen o.a. har bidraget her, men de har tiden bag sig, og vi kender ikke til nogen yngre forskere, der har taget dette op i særlig grad.
For tiden er en finsk teolog, der tidligere har været tilknyttet Caspari, i gang med en ph.d. i jødiske studier. Vi må se, hvad der kan lade sig gøre på den længere bane.

I **Immanuelkirken** går det godt. Samarbejdet med **det israelske bibelselskab** omkring betjeningen af Open Church er opmuntrende. I 2025 havde man 7460 gæster i Open Church og delte 750 bibler ud. I gennemsnit er det altså godt 10 % af de besøgende, der tager imod en Bibel fra Open Church. Under krigen med Iran var det over 20 % af de besøgende, mens det i perioder med pauser i krigen har været under 10 %.
Knap et par håndfulde mennesker er blevet døbt, primært lokale jøder.
Julegudstjenesterne var som sædvanligt velbesøgte med op til 500 gæster ligesom julekoncerten.
To, som kom til julegudstjenesterne, kommer nu jævnligt til gudstjeneste.
En finsk præstefamilie, som skulle have været udsendt, fik kun visum til to af deres tre børn, og så kom de selvfølgelig ikke af sted i det hele taget.

Shai Sol, som vi har støttet de seneste par år, er en israelsk singer-songwriter, som oplever et kald til at bringe Jesus ind på den israelske musikscene. Hun har netop udgivet en plade, som man kan finde på Spotify. Den hedder *Yada'ta sheAchzor* (ידעת שאחזור), der betyder: "Du vidste, at jeg ville komme tilbage". Titelnummeret omhandler hendes vej tilbage til Jesus.
Hun tager ud på caféer og spillesteder og inviterer stadig kunstnere til samlinger, hvor hun adresserer eksistentielle temaer gennem sang og musik. Der kommer mange, og der er derfor et stort potentiale for samtaler, der kan bringe evangeliet i spil.
Hun gør det godt, og vi er glade for at bidrage til, at evangeliet formidles i den kunstneriske sfære, som Christian formulerer det: "Det reflekterer jo den store kunstner, i hvis billede, kunstnerne (og alle vi andre) er skabt."

På **Ebenezerhjemmet** er man nået til at have overtaget ejerskabet af to ud af tre bygninger, og man er i gang med at rejse beløbet til den sidste og største, nemlig hovedbygningen. Hensigten er at blive herre i eget hus, så man kan udvide antallet af beboere og foretage bygningsmæssige ændringer uden at skulle spørge Det Lutherske Verdensforbud om lov. LVF ejer teknisk set bygninger pga. en gammel aftale fra efterkrigstiden. LVF vil give bygningerne videre kvit og frit, men fordi en bygning repræsenterer en stor værdi, skal man betale skat til den israelske stat ved overtagelse og det er det beløb, man forsøger at rejse. Man ønsker på sigt at bygge nogle ældreboliger tæt på hjemmet.

Vores samarbejde med forsonings-NGO'en **Musalaha** er baseret på de projekter, som vi laver sammen med Center for Kirkeligt Udviklingsarbejde, CKU. Aktuelt kører vi et projekt med to grupper:

- Dels en gruppe i Betlehem, hvor unge palæstinensiske kristne og muslimer mødes. Ofte kender disse to grupper ikke hinanden. Og der er nogle strukturelle spændinger mellem dem, da muslimerne oftest sidder på den politiske magt, men de kristne sidder på de fleste gode uddannelsessteder og også har en disproportional overvægt i business-sektoren. Dertil kommer, at der ikke er den samme åndsfrihedskultur med mulighed at kunne diskutere forskelle i teologi og tradition, sådan som vi kender det. Her går Musalaha så ind og faciliterer et 'safe space' for samtale og udveksling.
- Dels har vi en gruppe i Lod og Ramla inde i Israel, hvor befolkningen består af 70 % jøder og 30 % arabere. I forbindelse med oprettelsen af staten Israel blev en stor del af den lokale arabiske befolkning i Lod og Ramla fordrevet, og de arabere, som nu bor der, bliver åbenlyst diskrimineret, når det f.eks. gælder byplanlægning. Der er arabiske kvarterer, hvor der f.eks. ikke er kloakering og strøm eller ordentlige vej-forhold og fortov. Gennem årene har der med mellemrum været voldelige sammenstød mellem jøder og arabere i området. Gruppen af muslimer, kristne og jøder fortæller, at de først og fremmest har lært at lytte til hinanden. Og det er jo dér forsoningen begynder. For når nogen lytter, er der nogen, der bliver hørt!

Målet for Musalahas tilgang er ikke co-existence, men co-resistance. Pointen er, at co-existence godt kan opnås, uden i virkeligheden at adressere de ting, der skiller, og uden at man nødvendigvis arbejder sammen om at ændre på status quo. Musalaha insisterer på at adressere det, der skiller, så der bliver basis for en dybere forsoning.

For **Studenterbevægelsen i Israel, FCSI**, har årene med krig været ekstra udfordrende. Mange af de jødiske studerende er tjenestegørende i militærreserven, hvilket de fleste arabiske studerende ikke er. Det har dels den betydning, at de jødiske studerende med mellemrum er væk fra studier og studenterarbejde, og dels, at det giver nogle (ofte uudtalte) spændinger ift. deres arabiske søstre og brødre, når militærtjenesten vanligvis indbefatter en front mod andre arabere. Det er ikke enkelt. Det er derfor sundt, godt og stærkt, at FCSI insisterer på at favne både jøder og arabere, selvom det var enklere at lave to forskellige studenterbevægelser.

En af hovedtalerne på deres fælles konference sidst i april, en arabisk kristen underviser, understregede kaldet fra Jesus til at være kærlighedsagenter – til at bære kærligheden videre til næsten på trods af den smerte og måske endda fjendskab, som måtte ligge imellem. FCSI's ledelse forsøgte her at skabe rum, så de studerende kunne respondere. Der blev grædt mange tårer, bedt mange bønner, og hårde hjerter blev tøet i hvert fald en smule op.

Som en ny ting har man forsøgt at række ud til dem, der står over for at skulle på universitetet. Det gør man ved at invitere til nogle samlinger forud for studiestart, hvor de unge klædes på til de udfordringer, der venter en troende kristen i det israelske universitetsmiljø, og mindes om det kald til tjeneste ind i studenterverdenen, der ligger til netop dem.

Frankrig

2025 blev første år med vores nye engagement i **Frankrig**. Vi støtter Johann Lussange, der arbejder blandt de 300.000 jøder i Paris. Johann leder en bibelstudiegruppe for interesserede, går på gaden og forsøger at komme i samtale med folk dér, og så har han sammen med en kollega startet et outreach på Sociale Medier - Snapchat, TikTok, Facebook, Instagram, X og YouTube, hvor de dels laver videoer med gadeinterviews, hvor de får folk til at læse et stykke fra Bibelen, f.eks. Esajas 53 og taler med dem om det og så poster interviewet online bagefter. Han laver også længere undervisningsvideoer, hvor han forsøger at svare de typiske spørgsmål, som jøder stiller til Jesus-tro. Det kan være om treenigheden eller hvordan Jesus kan være Messias, når der ikke er fred i verden osv. Nogle af disse videoer har over 100.000 visninger og på den måde når de flere, end de ville kunne gøre fra kontoret midt i Paris.

Det er en stor glæde for os at få et nyt land på engagementskortet. Helt nyt er det vel ikke, for Israelsmissionen har som sagt, tidligere været engageret i netop Frankrig. Men der er fortsat et stort behov for kræfter, der vil hjælpe med at række ud til jøder i Frankrig. Frankrig er det land i verden, hvor der bor flest jøder næst efter Israel og USA. I en by som Marseille er 10%, ud af en befolkning på 800.000 indbyggere, jøder. Og selvom der altså bor 80.000 jøder dér, er vi ikke bekendt med, at findes noget egentligt outreach dér.

I september 2025 afholdt den europæiske del af Lausanne Consultation on Jewish Evangelism (**LCJE**) sin konference netop i Paris. Bodil Skjøtt og Christian Rasmussen var med i komitéen bag, og det blev den hidtil bedst besøgte europæiske konference. Konferencen fokuserede på jødemission i skyggen af krigene i Ukraine, Israel/Gaza/Iran samt den opblussende antisemitisme, men også et forsøg på en kortlægning af, hvor der er behov i Europa, som endnu ikke bliver mødt – f.eks. på Cypern og i Polen.

Danmark

I **Danmark** er der i Aarhus og København fortsat begge steder bedegrupper, der mødtes jævnligt og beder for det jødiske folk. Vi ønsker, at flere vil mødes og bede for det jødiske folk. Vi forestiller os, at nogle fra vores bagland vil tage det med i deres celle- og bibelgrupper, hvor vi fra sekretariatet kunne sende en månedlig bedemail, som man kunne tage med og gøre til en del af den fælles bøn.

I både Aarhus og København blev der også jævnligt afholdt sabbatsmåltider – begge steder ledt af Bodil Skjøtt, som også bidrager med mange møder og foredrag. Tak for det!

Der skal også lyde en tak til de frivillige, der lægger en stor indsats for dagen ude i de **genbrugsbutikker**, som vi i Sorø og Brejning er en del af sammen med Mission Afrika og i Odense sammen med Promissio fra 2025. Det er utrolig flot, at der uge efter uge pukles for at lave præsentable og attraktive butikker, der genererer økonomisk støtte til vores arbejde. Vi vil også gerne takke Promissio for en god overgang til fælles ejerskab for butikken i Odense.

Vi er glade for en i 2025 udbygget relation til **Det Jødiske Samfund** i København og til Jødisk Informationscenter i Aarhus.

På medarbejderfronten har vi fået særdeles gode tilbagemeldinger på bibelunderviser **Daniel Lønborg Lilleøres** forkyndelse og undervisning, så vi er glade for, at vi med stor frimodighed kan opmuntre baglandet til at invitere ham ud i fællesskaberne landet over. Vi er fortsat også meget taknemlige for at have vores dygtige kommunikationsmedarbejder **Benna Fredsgaard Merrild**, som kompetent og effektivt løser vigtige opgaver for organisationen.

Der skal lyde en stor tak til **Stine Østerlund Førrisdahl**, som arbejdede nogle måneder som foredragsholder og tog rundt på efterskoler, højskoler og i kirkelige fællesskaber for at undervise om forsoning. Hun kom i lykkelige omstændigheder og sluttede derfor sin ansættelse i november.

Tak til **Ann-Mari & Sten Nielsen** og **Anna-Marie & Hans Jørgen Hansen** for at stå for **Torvets Højskole** i 2025 og for at tage endnu en tørn i 2026. Vi glæder os over det fællesskab, der faciliteres dér, den eksponering af vores arbejde, som sker og det udtryk for samarbejdet på Torvet med Menighedsfakultetet og Promissio, som det også er.

Tak til **Jørgen Bækgaard Thomsen** og **Bodil Skjøtt** for arbejdet med at sortere og registrere bøgerne i Israelsmissionens bibliotek.

Vi glæder os over en dedikeret gruppe af unge i bestyrelse, stab og lokalforeninger i **Israelsmissionens Unge – i daglig tale *iunge***. Når det viste sig svært at sende missionspiloter til Israel, var det et vigtigt skridt, at de fik startet missionspilotprogrammet i New York op. Og der har været rigtig god feedback fra deltagerne. Nu er iunge ved at kigge på at lave endnu et missionspilotprogram i Paris i samarbejde med Johann Lussange og de andre gode folk fra Jews for Jesus. Skønt, at flere på den måde får berøring med det vigtige arbejde, der sker i Frankrig.

Vi er glade for, at **Tove Larsen** er blevet ansat af Israelsmissionens Unge i 2025, og at vi kan købe hjælp til den økonomiske administration dér og vil gerne takke Tove for kompetent, effektivt og ordentligt bogholderi.

Og så skal der fra både formand og landsstyre lyde en meget stor tak til vores dygtige og dynamiske generalsekretær, Christian Rasmussen, for en helstøbt, grundig og vægtig indsats i en omskiftelig tid med ganske store udfordringer. Vi oplever det sådan, at du med din viden, dine erfaringer, kompetencer og personlighed er den rette mand på rette sted til rette tid. Tak!

Tak til alle, der følger med og bærer med – på den ene eller anden måde. Uden jer, ingen Israelsmission. Tak til jer, der er mødt frem til generalforsamlingen i dag. I er med til at give os frimodighed til det videre arbejde.